

[Hans Rasmussen.]

jeg her har tilladt mig at paastaa, nemlig at der klæber Mangler ved den nugældende Ordning. Jeg beder om Lov til at citere nogle Linier, ligesom jeg i øvrigt udbeder mig Formandens Tilladelse til paa enkelte Punkter i min Tale at benytte nogle korte Citater. Hr. Lotinga siger ifølge det paa-gældende Referat, at Domshandlingen er en Farce. Forundersøgelsen former sig ofte som en ren og skær Parodi og Doms-handlingen som en Farce. Dommeren dan-ner sig et Skøn, han handler derefter og kunde egentlig godt afsige Dommen med det samme. Forsvarer og Anklager holder Taler, og bagved Skranken sidder Domme-ren og lytter, men han har allerede sin Dom færdigskrevet. Den tiltalte lytter fuld af Haab, men vupti, i næste Øjeblik tager Dommeren et Papir frem og oplæser Dommen. Den var lavet, førend Forestillingen begyndte. Hvad maa egentlig ikke den tiltalte tænke, ja, hvad maa ikke alle ude om-kring i Publikum tænke, naar de hører om, at saaledes gaar det til under denne for-holdsvis moderne Retspleje? Se, overfor et saadant Billede af Tilstanden er det, at jeg udtaler min Tilfredshed med, at vi nu staaar overfor et Forslag, der indeholder saa betydelige Fremskridt, som Tilfældet er, i Henseende til Opfyldelse af de gamle demokratiske Krav til en moderne Rets-pleje.

Hvad nu i øvrigt angaar Enkeltheder i det foreliggende Forslag, saa skal jeg ikke gaa dybt ind paa ret mange af dem, det vilde føre alt for vidt, thi Forslaget fylder jo mange Sider, og det rører ved mange af Retsplejelovens Paragraffer. Jeg er, som sagt, i det store og hele glad ved Forslaget og vil gerne være med til saa hurtig, som Omstændighederne tillader det, at gennemføre det.

Paa nogle Punkter ønsker jeg imidler-tid at gøre en og anden Henstilling, frem-sætte en og anden kritisk Bemærkning, og for ikke at glemme disse sidste vil jeg straks benytte Lejligheden til at sige overfor den højtærede Ministers Forslag om at flytte Tavlerne over Rets- og Politikredse fra Retsplejeloven over paa Normeringsloven, at det er en Ordning, som ikke for mig saadan rent umiddelbart virker tiltalende, Jeg føler mig ikke overbevist om, at det er den bedste Maade at ordne dette Spørgs-maal paa. Jeg kan meget vel se, at det kan være fristende for Administrationen at kunne rette paa Grænser for Retskredse, kunne foretage Nedlæggelser eller Sammen-lægninger af Rets- eller Politikredse, ved

Bestemmelser i de aarlige Normeringslove, men jeg er bange for, at den Behandling, som Normeringsloven normalt er Genstand for, ikke er tilstrækkelig, naar vi staaar overfor et Spørgsmaal som det, det her drejer sig om, hvor lokale Interesser, Be-folkningens velforstaaede Interesser i den Grad gør sig gældende, som Tilfældet er her, hvor man kommer ind paa at røre ved noget, der har bestaaet gennem lange Tider. Jeg beder derfor om, at man vil tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om det ikke vil være muligt at finde en bedre Form for Ordningen af denne Sag.

Med Hensyn til Afgrænsningen af Sa-gerne i det foreliggende Lovforslag vil jeg sige, at her laves jo om paa et andet. Saa vidt jeg kan skønne, vil Resultatet af Afgrænsningen mellem Retterne blive, at der vil komme flere Sager til Afgørelse ved Underinstanserne, ved Underretterne. Det har vi fra vor Side tidligere været be-tænkelige ved, men jeg maa i Øjeblikket gøre den Indrømmelse, at naar vi nu staaar overfor en Omordning, ved at knytte Doms-mænd til Underretterne, saa falder de væ-sentligste af de Betæneligheder bort, som vi hidtil har næret, ud fra den Betragt-ning, at kun ganske smaa Sager burde af-gøres ved en Domstol, hvor en enkelt Dom-mer beklædte Dommersædet. Jeg tror alt-saa, at Resultatet bliver, at ikke saa faa Sager flere end hidtil vil finde deres Af-gørelse ved Underinstanserne. Paa den anden Side staaar det saaledes for mig, at Gennemførelse af det, der nu er fore-slaaet, vil føre til, at Højesteret vil faa færre Sager til Afgørelse, end det nu er Tilfældet, thi naar man kommer ind paa en udvidet Benyttelse af Umiddelbarheds-princippet og gennemfører Anklageprin-cippet, saaledes som det er foreslaaet, saa vil hele den Maade, hvorpaa Sagerne bliver behandlet og afgjort ved Landsret-terne, resultere i, at man vil føle sig min-dre opfordret til at appellere, det er i hvert Fald min Opfattelse. Højesteret kan tænkes at blive det, som vi underti-den har været inde paa, naar vi har drøf-tet denne Sag, noget i Retning af blot en Revisionsdomstol. Hvorvidt man skal til-stræbe noget saadant, kan maaske være Tvivl underkastet, jeg mener i det hele taget, at Højesterets Stilling maa overvejes i det Udvalg, der skal behandle dette Lov-forslag. Det vil sikkert være nødvendigt, at Højesteret bevares som Appelinstant, ogsaa fordi det viser sig, at Afgørelserne ved de to Landsretter, vi har, langtfra altid falder sammen, men ofte kan faa et